

Pasarét, 2011. augusztus 21.
(vasárnap)

Horváth Géza

„ÉN VAGYOK AZ ÉLET KENYERE”

Lekció: János 6,24-34

Alapige: János 6,35

Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere.”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálatelt szívvel jöttünk hajlékodbba, a gyülekezet közösségébe. Köszönjük ennek az ősi zsoltárnak a ma is igaz szavait: tehozád az emberek jönnek mindenünnen, azért, mert te fenséges Isten vagy, uraknak Ura és királyoknak Királya.

Javaival a te házadnak szeretnénk megtöltekezni. Köszönjük, hogy szemlélhetjük templomod szentségét, amely a te igéd. Áldunk téged, Urunk, a szószékért, ahonnan hirdetjük az igét. Áldunk az úrasztaláért, ahova a sákramentumok jegyeit helyezzük.

Köszönjük, hogy megengeded, hogy ezen a vasárnapon is színed előtt megálljunk, elcsendesedjünk és hódoljunk előtted. Megvalljuk azt is, hogy rajtunk a bűn elhatalmasodott, sokszor észre sem vesszük, nem is tudjuk, mi az. Köszönjük igéd világosságát, amelyben rávilágítasz arra, hogy nincs igaz ember a te szemeidben, mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk a te dicsőségéd nélkül.

Azért küldted Jézus Krisztust, a te egyszülött Fiadat, hogy golgotai kereszthalálával, egyszeri, tökéletes áldozatával a bűnnek hatalmát, és a kárhozat erejét elvegye és elvette.

Köszönjük, hogy aki ezt hiszi, aki ezt tőled elfogadja, az a bűnbánat után bűnbocsánatot kap tőled, és áldunk téged, hogy igazzá nyilvánított Jézus Krisztusért, a te Fiadért, és úgy nézel rá, mintha soha semmi bűnt nem követett volna el, hanem mindenben olyan engedelmes lett volna, mint a te Fiad, Jézus. Áldunk, hogy újat kezdhessünk, magasztal-

„ÉN VAGYOK AZ ÉLET KENYERE”

lunk téged, hogy a tenger mélyére veted minden bűnünket, és a te kegyelmed átjárja az életünket.

Kérünk, adj nekünk hálás szívet, benned bízó lelket, rád figyelő tekintetet és szívet, s ha a te ígéretet halljuk, meg ne keményítsük a szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt hetekben a János evangéliumából azokat az ígéretet tanulmányoztuk, amelyekben Jézus Krisztus úgy jelenti ki önmagát: Én vagyok... Kettőt néztünk meg eddig: „Én vagyok a jó pásztor”, és „Én vagyok az ajtó.” Ma azt nézzük meg: Ő az élet kenyere. És még vannak ilyen ígék, és ha Isten engedi, azokról is lesz szó: „Én vagyok a szőlőtő”, „Én vagyok az út, az igazság és az élet”, „Én vagyok a feltámadás és az élet”. Ezek az ígék csak János evangéliumában fordulnak elő, és azért szépek ezek, mert mindig egy élethelyzetben, egy szituációban hangoztak el, és mindegyiknek az volt az értelme, hogy valamiről felemelje a tekintetünket Jézus Krisztus önmagára, hogy ne valamit lássunk, hanem *valakit*.

Azért voltam hálás Istennek, hogy ezekben az ígékben megláthatam azt, hogy amikor Jézus önmagáról így beszél: Én vagyok... akkor arról beszél, hogy Ő a kizárólagos, az egyedüli Szabadító, Megváltó, Üdvözítő. Amit Isten ígéje így mond: „Nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”.

És láttuk, hogy Jézus Krisztus nem azt mondja: én jó pásztor vagyok, hanem azt: én vagyok *a* jó pásztor. Nem azt mondja: én ajtó vagyok, amin keresztül mehetsz az Istenhez, az Atyához, hanem azt mondja: Én *az* ajtó vagyok, az egyetlen ajtó vagyok. Én vagyok a jó pásztor és rajtam kívül nincs más pásztor. Mert én vagyok az, aki nemcsak vezetem, gyógyítom, hazahozom az enyéimet, hanem életemet adom a juhokért. Amikor Jézus azt mondja: Én vagyok az ajtó, akkor azt jelenti: semmilyen más ajtón keresztül nem mehetünk a mennyei Atyánk elé, csak ezen az ajtón keresztül, aki maga Jézus Krisztus.

Jézus Krisztus tehát ajtó, ami azt jelenti, hogy nemcsak bejárat az Isten országába, hanem ajtó, amivel azt le is zárta Jézus. Isten lezárta a Paradicsom kapuját, amikor az ember a bűneset után kiűzetett a Paradicsomból, és odaállította még az öröket is. Azért van ajtó, hogy senki ne mehessen be, aki erre nem jogosult, de mindenki bemehessen, akit Ő beenged az országába.

Jó, hogy a mai vasárnapra Jézus Krisztusnak önmagáról való kijelentése esik, hogy „Én vagyok az élet kenyere.” Miért? Azért, mert tegnap országunk sokat foglalkozott a kenyérral. Megsütötték a nemzet kenyérét. Aztán ehhez egy kis vallásos mázat is körítettek, de tulajdonképpen az a jelentősége ennek, hogy egy ország figyel arra: van aratás, van új kenyér, és ez is fontos.

Vannak olyan gyülekezetek, ahol nincs minden hónapban úrvacsora, ott az úrvacsoraosztás ünnephez van kötve. Van két olyan ünnep, amelyet úgy neveznek: új kenyér és új bor. Az új kenyér augusztusban van, amikor úrvacsorát osztunk, majd október végén vagy november elején az új bori úrvacsoraosztás van. Ilyenkor nem a kenyeret, és legfőképpen nem a bort akarjuk ünnepelni, hanem azért adunk hálát Istennek, hogy az Ő ígéretei igazak, hogy vetés és aratás el nem múlik az Ő csodálatos irgalmából és szeretetéből.

Ezért van az, hogy most az úrasztalán nem szép virágkompozíció van, hanem csak egy csokor búza. Ezzel azt szeretnénk kifejezni, hogy hálát adunk Istennek azért, hogy gondviselő jó Atyánk nekünk.

Szolgáltam egy gyülekezetben, ahol az volt a szokás, hogy egy őszi vasárnapon pedig az úrasztalára minden terményt behoztak: szőlőt, sütőtököt, almát, körtét. Nekem ez kedves volt, mert ezzel azt fejezték ki: Istenünk, itt hozzuk eléd és köszönetet mondunk neked mindenért.

Mai igénk azt mondja: Én vagyok az élet kenyere. Ne csak arra a kenyérre figyeljünk, amit Isten megadott nekünk testi tápláltságunkra, hanem arra a kenyérre figyeljünk, aki Jézus Krisztus, aki az életnek, sőt az örök életnek a kenyere.

Néhány szót arról, hogy mi volt az előzményekben. Mikor mondta ezt Jézus Krisztus: Én vagyok az élet kenyere, hogy felemelje fejünket a kenyérről az örök kenyérre? Hogy felemelje a tekintetünket minden Én vagyok... ige valamilyen földről a mennyekre.

Ennek az igének az előzménye, hogy ötezer ember hallgatja az Úr Jézus Krisztust egy egész napon át étlen-szomjan. Kicsit megszegyenítő számunkra, akik istentisztelet közben talán többször megnézzük az órát, mert nemcsak a kisgyermek szólal meg: mikor lesz már vége, hanem sokszor mi is nehezen bírunk sok időt ülni. Ezek az emberek egy napon keresztül hallgatják Jézust. Amikor vége van ennek a napnak, akkor az Úr Jézus azt mondja a tanítványoknak: ültessétek le az embereket, adjatok nekik enni.

Az Úr Jézus Krisztus nemcsak a lelkükkel törődött, hanem a testükkel is. Ezek az emberek éhesek, adjunk nekik enni. Odafordul a tanítványokhoz: adjatok ti enni. Két tanítványnak a reagálását olvassuk. Az

egyik Fülöp, a másik András. Fülöp rögtön számol, hogy egy embernek mennyi kell, és jelenti Jézusnak: Uram, még kétszáz dénár árú kenyér is kevés ezeknek. András is ezt mondja rögtön: igaz, van itt valaki, akinek van öt kenyere meg két hala, de mi az ennyinek?

Mit tud a tanítvány? Azt, hogy kevés. De ott van az a Jézus, aki nem így gondolkodik, mert tudta, hogy mit akar cselekedni. Ő azt mondja: elég. Mi emberileg mindig csak annyit tudunk: kevés, akár a magunk, akár mások életére nézve. És mivel kevés, ezért mindig azon fáradozunk, hogyan lehet több. És amikor megtörténik, hogy Jézus Krisztus kenyeret ad nekik, és jóllaknak, akkor még tizenkét tele kosárral össze is szednek. Még több, mint amivel elindultak, hiszen csak öt kenyérral és két hallal indultak el. Vajon miért szedik össze ezt a tizenkét tele kosarat? Nemcsak azért, hogy rend legyen, meg Jézus nem engedte, hogy kidobják a kenyeret, hanem azért szedik össze a tizenkét tele kosarat és teszik ki, hogy mindenki lássa. Hogy amikor hazamennek a saját falujukba, városukba, amikor visszamennek a családjukhoz, akkor elmondhassák: te neked is jutott volna. Te is kaphattál volna, neked is elég lett volna.

Olyan nagyszerű az ígében, hogy a hívó ember, ha így tudna gondolkodni, akkor ez lehetne a mi misszióknak a nagy alapja, hogy amikor hazamegyünk a szeretteink közé, amikor elmegy a munkahelyre, az iskolába, amikor emberek között vagy, elmondanád: neked is jutott volna. Neked is jutott volna hely, neked is jutott volna ige, neked is jutott volna kegyelem. Számodra is van bocsánat, mert gazdag a mi Urunk Jézus Krisztus.

Összeszedik a kenyeret és másnap a sokaság kereste, hol van Jézus és a tanítványok. És ők már a tenger túloldalára mentek. De a sokaság azt kereste, aki tegnap beszélt, és aki tegnap kenyeret adott nekünk. Mert a következő napon megint éhesek lettek.

Biztos voltak úgy, ha valahol sokat lehetett enni, akkor azt mondták: jaj, most több nem fér belém, de jó lenne ez majd holnap. És ők is így voltak: másnap megint éhesek voltak és keresték azt, aki kenyeret tud adni, aki megoldja a kenyérkérdésüket.

Jézus, amikor rájuk néz, azt mondja: Ti azért jöttök utánam, mert ettetek a kenyérből. Nem azért jöttek Jézushoz, hogy Uram, folytasd azt, amit tegnap hallottunk. Nem azért jöttek: Uram, taníts tovább bennünket. Nem azért jöttek, hogy: Uram, amit tegnap mondtál, az már bennünk dolgozik, és megláttunk dolgokat, s beszéljünk csak még ezekről, hanem azért jöttek, mert éhesek voltak és kellett nekik a kenyér. És még arra is hivatkoznak, hogy a mi atyáink a mannát is ették a pusztában, és ekkor mondja az Úr Jézus: „Én vagyok az életnek kenyere.” Ne

az eledelért fáradozzatok, amely elmúlik, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre.

Jézus felemeli a tekintetünket arról a kenyérről, amelyet a tanítványok megtörtek és adták a sokaságnak arra a kenyérre, amit Ő vett a kezébe, és azt mondta: Ez az én testem, mely tiértetek megtöretik...

Értjük, hogy mit mond itt nekünk az Úr Jézus Krisztus? Tanít bennünket valamilyen nagy igazságra. Mégpedig arra, hogy ha te csak a földi kenyeret keresed, akkor vedd tudomásul, hogy a múlandót keresed. Amikor Jézust keresed, amikor Őreá vágysz, akkor meg az örökkévalót keresed, és arra vágysz.

A szolgálatom során sok beteghez és haldoklóhoz hívtak. Az öregothonunkban is sokan hazamentek, és sokaknak állhattam halálos ágynál. Olyan megdöbbenő volt látni azt, hogy jön idő, amikor már egy falat kenyeret sem tudnak lenyelni. Sokszor beáztattuk nekik, hogy talán valami kis táplálék és folyadék jut számukra. De már nem kellett. Valaki azt mondta: nem kívánom az ételt, nincs erőm lenyelni sem. Mert jön idő, amikor a múlandó kenyér nem tölt be. Amikor a múlandó kenyér nem fontos, mint ahogy annak a gazdagnak sem lett fontos, aki a Lukács 16. részben szerepel, és azt olvassuk róla: minden nap nagy lakomát szervezett, mert szeretett enni és másokat is etetni. Meghalt a gazdag és felemelte szemeit a pokolban. Hiába öltözött bíborba, szép ruhákba, divatos cuccokba. Eljött idő, amikor erre nincs szükség. Ennyire múlandó? Egyik szép énekünk így szól: „Ne a múlandót lessük, ne kössön fénye meg...” Ez volt a kérdés akkor is, és ma is ez.

Mi kell nekünk, amikor Jézus Krisztushoz megyünk? Ezeknek az embereknek valami kellett, amit Jézus tudott adni, de nem maga Jézus kellett nekik. Magunkat is tetten érhetjük, amikor így gondolkoztunk, mert valamikor mindannyian így gondolkoztunk. Azt mondja Isten ígéje: ti is egykor a világ folyása szerint éltetek. A hívők is. Mi annyi sok mindent szerettünk volna Jézustól. A vallásos ember ebből áll: mit adjon neki Jézus. Ha nem ad, akkor meg jaj neki. A hitetlen meg kritizálja és számon kéri az Istent, miért nem ad. Így mondja: ha Isten van, miért engedi ezt meg azt? Miért vannak éhezők, betegek, miért van halál, miért van háború...?

Ezeket csak ennek az ígének a fényében érthetjük meg: amikor Jézus Krisztus elé jön valaki, akkor ne azt várja, és ne azt igényelje, hogy mit tud adni. Jézus azt mondja: önmagamatom adom. És itt fontos a sorrend is. Jézus először tanította őket Isten országa dolgaira. Hívogatta őket az Ő országába: jöjjetek énhozzám mindnyájan... Amikor ezt megtették, azután kenyeret adott nekik.

Először azt mondja Jézus annak a nyomorult embernek, hogy megbocsáttattak a te bűneid. No de a hozzátartozói nem azért vitték oda. Azért vitték oda, hogy meggyógyítsa. Hogy egészséget adjon. Jézus meg azt mondja: megbocsáttattak a te bűneid. És miután megbocsátja a bűneit, azután azt mondja: Vedd fel a nyoszolyádat és járj! — És akkor megkapod, hogy fel tudod venni a nyoszolyádat. Értjük a sorrendet, amit az ige így mond: keressétek először az Isten országát? Értjük, amit a Róma 8,32 így mond nekünk: aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, hogyne adna vele együtt mindent minekünk. Ha az embernek minden kellene, de Jézus nem kell, akkor nem megy. Vele együtt.

Egy lelkipásztor valamikor így szokta mondani: a hozomány kell, de a menyasszony nem? Olyan nincs. Aki a hozományt akarja, annak a menyasszony is kelljen. Csak együtt jár a hozomány, nélküle nem.

Nekünk az ige azt mondja: ismeri az Úr a te szükségedet. Számon tartja testedet. De neki fontosabb az, hogy örök életed legyen. Amikor valakinek oda adja azt kegyelemből hit által, akkor mellé meg odaadja azt, ami az életre való. Ha először elrendezi az életedben Isten azt, ami a kegyességre való, ami a hozzá való kapcsolatodat építi ki és erősíti meg, akkor elrendezi azt is, ami az életre való, mert ilyen Urad van.

Ilyen a mi Urunk, aki szeret bennünket. Nem azt adja nekünk, amit igénylünk, hanem azt, amire szükségünk van. A Cselekedetek könyve 3. részében olvashatjuk, hogy felmegy János és Péter az imádkozás órájára, és ott ül egy nyomorult ember a templomkapuban. Az Ékes kapu éktelen koldusa ő, és azt várta, hogy egy kis pénzt dobjanak a sapkájába. De Péter és János azt mondja neki: ezüstünk és aranyunk nincs. Nem azt adjuk, amit vársz, amit kérsz. Azt adjuk, amire szükséged van, ami az életed megoldása. A názáreti Jézus nevében kelj fel, és járj! — És nem ez volt a több? Nem ez volt a jobb?

Amikor Jézus Krisztus elmondja az Én vagyok... ígéket, akkor mindig a többet meg a jobbat mondja. Azt mondja: nézz rám! Én vagyok...

Igen, értsük meg ma ezt, hogy Jézus Krisztus nem a kenyérkérdést oldotta meg ezeknek az embereknek az életében, hanem Ő önmagát kínálta, mint megoldást. Mivel azt mondja, hogy azt a hiányt, ami a te életedben van, azt nem a kenyér fogja betölteni.

Ebben az én régi életemet is láttam. Mennek a tenger túloldalára azért, hogy Jézus adjon nekik kenyeret. És lásd meg benne a te régi életedet is. Lásd meg benne azt az életet, amit talán még ma is élsz. Mikor az alkoholista megy egyik kocsmából a másikba, és nem számít, megnyit kell gyalogolnia.

A múlt heti csendeshéten azt mondta egy fiú: tudod, amikor a szórakozóhelyre kellett menni, nem néztük, hány kilométert gyalogolunk, mert az emberben ott van ez a „rettenetes éhség”. Mi az ami betölt? Az alkoholista azt gondolja: az alkohol tölti be. A fiatal azt gondolja: a szórakozás tölti be. Lehet, hogy valaki azt gondolja: a siker tölti be, vagy a karrier, vagy a pénz tölti be, vagy a jó munkahely tölti be, vagy a család: a gyermek, unoka tölti be. — De azt veszed észre: megkaptad, de nem töltött be. Elértem, de nincs az az igazi békesség, az az igazi öröm.

Igen, mert Jézus Krisztus, amikor önmagát adja, azt adja, amire nekünk igazán szükségünk van. Amire a mi múlandót és földit leső szemünk, szívünk, gondolkozásunk rá van állva. De Ő azt mondja: nem. Én azt adom neked, ami betölt, megtart, üdvözít. Az örökkévalót. Addig, míg ezt meg nem találod, mindig hiányérzeted lesz.

Több évvel ezelőtt mentem egy csendeshétre. Győrben megállunk, leszállunk a buszról. Odajön egy asszony, aki nem koldus volt, nem alkoholista, nem hajléktalan és azt mondja: adjon nekem száz forintot kenyérre. Isten arra indított, hogy mielőtt a forintot odaadnám, elmondjam neki: magának ez megoldás? Mert holnap megint kell száz forint — mert akkor még száz forintból szép darab kenyeret lehetett venni. Azt mondtam neki: Győrben vannak olyan közösségek, ahol az Isten igéje hangzik, menjen be oda, és keresse azt a Jézust, aki a megoldás. Nem tudom, elment-e?

Milyen kicsivel beérjük, amikor a legnagyobbat kaphatnánk meg az Úr Jézus Krisztusban. Senki ne legyen közületek most, aki kicsivel beéri, és nem azt a Jézust keresi, aki adta magát a mi bűneinkért, hogy kimentsen minket a jelenvaló gonosz világból az Istennek, az Atyának akarata szerint.

Ha vágy van a szívedben erre, ha most kell neked először az, aki betölthet, és örök élettel ajándékozhat meg, vagy ha megint kell neked és megint megújulsz ebben a hitedben, akkor most énekeljük el a 438,6 dicséretet:

Szállj le most mennyből, életnek Kenyere,
Tápláld lelkünket az örök életre!
Tudjuk, aki e kenyérből eszik,
Soha örökké meg nem éhezik.
Életnek vize, nyiss magadnak utat,
A szomjú hívek keresik e kutat;
Szolgáltasd ingyen az italokat,
Oltsd el végképpen szomjúságunkat.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy te vagy azt élet Kenyere, és áldunk téged, ha már rád találtunk, veled és belőled élünk, és te vagy az életünk, táplálékunk, eggyé váltunk veled.

Kérünk azokért, akik keresik még ezt a kenyeret, az élet vizét, keresik azt, ami hiányzik az életükből.

Köszönjük, ha te már rávilágítottál arra, hogy nem találták meg a földi sikerekben, a szerelemben, a pénzben, a szórakozásban, italban, szenvedélyekben. Nem találták meg semmiben, mert nem is található, csak egyedül benned, Urunk.

Urunk, rád van szükségünk, valljuk, hogy csak te kellesz, mert benned mindent meglelünk.

Könyörülj meg azért rajtunk kegyelmeddel, hogy teljes mértékben higgyük ezt: te vagy az élet kenyere, és adod magad nekünk. Engedd, hogy hitünk karjával elfogadjuk és hálásak legyünk ezért.

Köszönjük neked a föld termését, hogy imádkozhatunk a tegnapi ünnep kapcsán országunkért. Eléd visszük országunkat, népünket és könyörülj meg rajtunk, hogy hozzád forduljon, megszagassa a ruháját, és kérje bocsánatodat, irgalmadat.

Kérünk azokért, akik még szabadságukat töltik. Áldd meg őket, hogy ahol vannak, ott is ígét halljanak. Kérünk a csendesheteken lévőkért. Köszönjük, hogy az elmúlt csendeshetekre is adtál áldást. Kérünk, áldd meg mindazokat, akik iskolába készülnek. Kérünk, az idő múlására is figyelmeztess bennünket, hogy te örök, változhatatlan valóság vagy múltó időkben. Áldd meg a betegeinket, vigasztald gyászolóinkat.

Minden kérdést, hódolatot, imádatot és könyörgést, amit most eléd viszünk, légy kegyelmes, Urunk, meghallgatni. Legyen meg a te akaratod.

Ámen.